

Sygn. akt II Ka 561/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Urszula Zwolak

Protokolant: st.sekr.sąd. Anna Krajewska

przy udziale oskarżyciela publicznego funkcjonariusza KMP mł. asp. Rafała Zubańskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2015 roku

sprawy **A. K. (1)** syna A. i E. z domu S. (...),

ur. (...) w J. L.

obwinionego z art. 86§1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Biłgoraju VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Janowie Lubelskim

z dnia 14 kwietnia 2015 r. sygn. akt VII W 72/15

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę A. K. (1) przekazuje Sądowi Rejonowemu w Janowie Lubelskim do ponownego rozpoznania.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt II Ka 561/15

UZASADNIENIE

Uzasadnienie faktyczne:

Komendant Powiatowy Policji w J. L. złożył wniosek o ukaranie **A. K. (1)** za wykroczenie kwalifikowane z art. 86 § 1 k.w., które miało polegać na tym, że:

w dniu 17 lipca 2013 roku około godziny 18⁰⁰ w miejscowości K. woj. (...), kierując motocyklem marki H. o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, przez co doprowadził do zderzenia z wyjeżdżającym z drogi podporządkowanej pojazdem osobowym m-ki A. (...) o nr rej. (...) doprowadzając do kolizji drogowej.

Sąd Rejonowy w Biłgoraju VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w J. L. wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2014 roku wydanym w sprawie VII W 72/15 uznał obwinionego **A. K. (1)** za winnego tego, że:

w dniu 17 lipca 2013 roku około godziny 18⁰⁰ na drodze krajowej (...) w K. woj. (...) prowadząc na drodze publicznej motocykl H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zachował należytej ostrożności w ten sposób, że prowadził motocykl z prędkością ok. 112 km/h przekraczając prędkość administracyjnie dozwoloną przez co nieumyślnie spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym polegające na tym, że nie wyhamował tego motocykla przez jadącym

wolniej samochodem osobowym A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) prowadzonym przez G. K., czym doprowadził do najechania tego motocykla na tył tego samochodu, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierzył obwinionemu A. K. (1) karę grzywny w kwocie 1000 złotych;

zasądził od obwinionego A. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa 633,18 zł tytułem kosztów postępowania.

Apelację w tej sprawie wniósł obrońca obwinionego. Na podstawie art. 103 § 2 i 4 k.p.w. zaskarżył wyrok w całości na korzyść obwinionego, zaś w oparciu o przepis art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 438 pkt 2 i pkt 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a). art. 39 k.p.w. w zw. z art. 170 k.p.k. poprzez zaniechanie wezwania świadka i brak odebrania zeznań od A. K. (2) i powołanie się przy ustalaniu stanu faktycznego na opinię opracowaną przez mgr A. S., która sporządzona została w oparciu o zeznania świadka A. K. (2) (k. 5,16 opinii);

b). art. 39 k.p.w. w zw. z art. 167 k.p.k. z art. 170 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania oględzin i eksperymentu procesowego bądź zaniechanie ujawnienia bez odczytywania oględzin i eksperymentu procesowego przeprowadzonych w sprawie karnej dotyczącej tego samego zdarzenia VIIK 510/13 i powołanie się przy ustalaniu stanu faktycznego na opinię opracowaną przez mgr A. S., która sporządzona została w oparciu o akta sprawy VIIK 510/13 oraz poczynionych przez biegłego spostrzeżeniach na miejscu oględzin i eksperymentu procesowego;

c). art. 82 k.p.w. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów skutkującą jej dowolnością, oparcie rozstrzygnięcia jedynie na części dowodów, bez wzajemnej ich analizy jak również z wnioskami wpływającymi z pozostałych, zaniechanie dokonania wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, przy jednoczesnym pominięciu ustosunkowania się do okoliczności przemawiających na korzyść obwinionego.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wnosił na podstawie art. 109 k.p.w. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Uzasadnienie prawne:

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna, a jej wniosek jak najbardziej trafny.

Sąd Rejonowy procedował w niniejszej sprawie po raz drugi po uchyleniu w toku postępowania odwoławczego wcześniej zapadłego wyroku. Jedną z wytycznych, jakie Sąd Okręgowy uchylając wyrok przekazał Sądowi Rejonowemu do wykonania w toku prowadzenia pierwszoinstancyjnego postępowania, było ponowne przesłuchanie świadka A. K. (2), przy czym świadek ten powinien być przesłuchany po uprzedzeniu go o prawie wynikającym z art. 182 § 1 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.w., bowiem świadek jest ojcem obwinionego. Sąd Rejonowy dowodu tego nie przeprowadził, nie wydał też odpowiedniego postanowienia dowodowego o odstąpieniu od przeprowadzania tego dowodu – analiza akt wskazuje, że po stwierdzeniu niestawiennictwa tego świadka i przeprowadzeniu innych dowodów, przewód sądowy został zamknięty i zapadł wyrok.

Sąd Rejonowy nie wykonał tym samym wskazań Sądu odwoławczego, do czego był zobowiązany na podstawie art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w..

Art. 442 § 3 k.p.k. stanowi, że zapatrywania prawne i wskazania sądu odwoławczego co do dalszego postępowania są wiążące dla sądu, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania. (postanowienie SN z dnia 15 lutego 2011 roku, IVKK 398/10, opubl. LEX nr 784293).

Sąd Okręgowy wskazania co do konieczności przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka A. K. (2) wydał zgodnie z zakresem uregulowania prawnego zawartego w treści art. 442 § 3 k.p.k., bowiem Sąd odwoławczy może wskazania

co do dalszego biegu, również zakresu postępowania dowodowego, zawrzeć w uzasadnieniu wyroku uchylającego orzeczenie pierwszoinstancyjne. Sąd Rejonowy związany jest zapatrywaniami co do dalszego biegu sprawy, natomiast zachowuje autonomię w zakresie oceny przeprowadzonych dowodów, które zalecał dopuścić lub przeprowadzić Sąd odwoławczy. Sąd Rejonowy do tej kwestii nie odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia – nie przedstawił powodów zaniechania wykonania wiążących go wskazań, natomiast faktycznie, jak to trafnie podnosi w apelacji skarżący, Sąd oparł się pośrednio na nieprzeprowadzonym dowodzie, gdyż opracowując opinię, której wnioski Sąd meriti podzielił, biegły A. S. zeznania świadka A. K. (2) wykorzystał.

Już uchybienie obowiązku wykonania wiążących zaleceń Sądu odwoławczego daje podstawę do uchylenia zaskarżonego wyroku, gdyż:

Pierwszym etapem kontroli odwoławczej z art. 438 k.p.k. jest sprawdzenie, czy przed wydaniem zaskarżonego orzeczenia wykonano zalecenia wydane przez sąd odwoławczy w poprzednim postępowaniu odwoławczym (art. 442 § 3 k.p.k.). Brak wykonania ich jest wystarczający do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi. (wyrok SA w Krakowie z dnia 18 października 2012 r., IIAKa 174/12, opubl. KZS 2012/12/60).

Należy zatem wskazać, że mimo, iż pozostałe zarzuty apelacji są trafne, to zbędnym jest ich szczegółowe omawianie, gdyż jak wskazano powyżej naruszenie obowiązku wynikającego z art. 442 § 3 k.p.k. stanowi wystarczającą podstawę do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Uchybienia procesowe o istotnym charakterze jakich dopuścił się Sąd Rejonowy, jak wskazano powyżej doprowadziły do sytuacji, że wraz z upływem dnia 17 lipca 2015 roku (dwa lata od daty zaistnienia wykroczenia) nastąpi przedawnienie karalności wykroczenia zarzuconego obwinionemu (art. 45 § 1 k.w.), gdyż w sprawie nie zachodzą okoliczności z art. 45 § 2 k.w. Mając tego świadomość, Sąd Okręgowy w ramach zapatrywań prawnych przekazywanych Sądowi Rejonowemu po uchyleniu zaskarżonego orzeczenia, może jedynie zalecić umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w..

/-/ Na oryginale właściwy podpis.